

ת"פ 58370/01/14 - מדינת ישראל נגד גלעד שבו

בית משפט השלום בטבריה

05 דצמבר 2014

ת"פ 58370-01-14 מדינת ישראל נ' שבו

בפני מאשימה נגד הנאשם **החלטה**
כב' השופט דורון פורת, סגן נשיא
מדינת ישראל
גלעד שבו

1. בפני בקשה מטעם שב"ס, להבהרת החלטת בית המשפט בעניין חישוב תקופת ריצוי עונשו של הנאשם.
2. ביום 10.4.2014 הורשע הנאשם, במסגרת הסדר טיעון, הצדדים עתרו להטילת העונשים הבאים:
 - א. 6 חודשים מאסר בפועל אשר ירוצו בעבודות שירות. תקופה זו כוללת הפעלת מאסר על תנאי בחופף.
 - ב. מאסר על תנאי.
 - ג. התחייבות.
3. בית המשפט אישר את הסדר הטיעון הנ"ל ובדיון שהתקיים ביום 2.11.14 הסגור טען במעמד המאשימה, מבלי שהובעה התנגדות לדבריו, כדלקמן:

"כרגע יש בידי גזר דין של בית משפט מחוזי בערעור שהוגש על הנאשם כאן של 9 חודשים בפועל, והעונש הופחת ל-7 חודשי מאסר בפועל והוא אמור להתחיל את מאסרו ביום 16.11.14. אנו סיכמנו עם התביעה בזמנו על 6 חודשי עבודות שירות, לכן אנו מבקשים כי ה-6 חודשים האלו ירוצו בחופף למאסר אותו הוא אמור לרצות".
4. בטיעונים לעונש ביום 13.11.14, עתר ב"כ המאשימה להטלת עונש מאסר במצטבר לכל עונש מאסר שמרצה הנאשם. ב"כ הנאשם עתר להימנע מהטלת עונש מצטבר. באותו יום ניתן כנגד הנאשם גזר דין במסגרתו הוטל על הנאשם עונש מאסר לתקופה של 18 חודשים, מהם 6 חודשים בפועל והיתרה על תנאי. בנוסף, בית המשפט הורה על הפעלת מאסר על תנאי של שישה חודשים אשר הוטל בתיק שמספרו 45955-04-13, בחופף למאסר שהוטל בתיק זה.
5. בית המשפט לא ציין בגזר הדין כי העונש שהוטל על הנאשם בתיק זה יהיה בחופף או במצטבר ואף בעת מתן גזר הדין הנאשם לא החל בריצוי עונשו.

6. מהודעת שב"ס עולה כי ביום 3.7.14 הוטל על הנאשם במסגרת תיק 45527-03-10 עונש מאסר בפועל של 9 חודשים. ביום 21.10.14 בערעור על גזר דין זה בית המשפט המחוזי הקל בעונש והעמיד את עונשו לשבעה חודשי מאסר בפועל החל מיום 16.11.14.

7. סעיף 45(ב) לחוק העונשין, מורה כדלקמן:

"מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל ענשו חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שישא את ענשי המאסר, כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא ישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר".

8. מהאמור לעיל עולה כי ברירת המחדל במקרה של נאשם שנידון למאסר ולפני שנשא כל ענשו חזר ונידון למאסר, הינה של מאסרים חופפים. עם זאת, כפי שנקבע לא אחת בפסיקה, קיימת סמכות להורות על ריצוי המאסרים במצטבר, ושאלת ההצטברות או החפיפה של העונשים היא שאלה של שיקול דעת (ראה, רע"פ 5989/13 ניסים ביטון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 4.3.14) שם נקבע כדלקמן:

"למעלה מן הנדרש, אתיחס בקצרה גם לגופם של דברים. יש לדחות את טענתו של המבקש, לפיה יש להחיל בעניינו את הכלל הקבוע בסעיף 45(ב) לחוק העונשין, ולהורות כי עונש המאסר שנגזר עליו בתיק השני ירוצה בחופף לעונש המאסר שנגזר עליו בתיק הראשון. סעיף 45(ב) לחוק העונשין קובע את ברירת המחדל שעה שגזר הדין השני שותק בשאלה, האם עונש המאסר שנגזר על הנאשם ירוצה בחופף או במצטבר לעונש מאסר שהושת עליו בתיק קודם. ואולם, למרות האמור בסעיף 45(ב) הנ"ל, אין כל ספק כי לבית המשפט נתונה הסמכות לגזור, במקרים המתאימים, עונשי מאסר מצטברים (ראו, לעניין זה, בג"ץ 423/10 יגרמן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.6.10), פסקאות ט"ו-כ"ו לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין; רע"פ 8546/11 מזרחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.1.2012); רע"פ 5999/11 מזרחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.9.11))."

ראה גם כן, רע"ב 2720/14 עומר פאוזי מחיסן נגד שירות בתי הסוהר (פורסם בנבו, מיום 22.7.14):

"לסיכום, בשלב הראשון על כל שופט לגזור את עונש המאסר בתיק שבפניו - הן את משך התקופה והן את אופן חישובה; בשלב השני, כאשר דינו של הנאשם נגזר בשני תיקים שונים, יש לבחון האם נוצרה חפיפה קונקרטיית בין המאסרים, לאחר שמביאים בחשבון את משך תקופת המאסר ואת אופן חישובה בכל אחד מגזרי הדין; בשלב השלישי, וככל שהתשובה חיובית - השופט הדן בתיק המאוחר אמור לקבוע אם עונש המאסר שהשית ירוצה בחופף או במצטבר לעונש המאסר הקיים. זוהי דרך המלך. ברם, אם שתק השופט

בשאלה זו - תחול ברירת המחדל הקבועה בסעיף 45(ב)." .

9. בנסיבות המקרה דנן, אני מורה כי עונשו של הנאשם ירוצה בחופף בהתאם לסעיף 45(ב) . הנאשם ירצה עונש מאסר אחד שהוא של התקופה הארוכה ביותר משני גזרי הדין.

ניתנה היום, 05 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.